

Hyvä tilaajamme olet valinnut laskumaksutavan. Ole ystävällinen ja käytä allaolevaa tietoa ja viitettä laskun maksamiseen, kiitos.

Saaja: Ajanteos Kustannus Oy Fiskarsinkatu 8 va1 20750 Turku

Tili: FI31 5716 9020 0195 14 kotimaan suorituksiin OKOYFIHH ulkomaisiin

Viitenumero: 1 57306

Maksajan nimi: Näkyy automaattisesti pankkitulosteessa.

Summa: 5,00€

Eräpäivä: 7 vrk lähetyksen saapumisesta.

Tiedosto nro 157 on jo mukana pdf-muodossa, hyviä lukuhetkiä.

ACTUAL NEWS
Ajankohtaisuutiset

Nro 157 Huhtikuu 2026

Päätoimittaja Pekka Sartola
Copyright Ajanteos Kustannus Oy
Fiskarsinkatu 8 va1 20750 Turku
www.ajanteos.com
tilaus@ajanteos.com
ajanteos@gmail.com
ajankohtais uutiset@gmail.com

Tämän numeromme 157 aiheita mm;

Turkki uhkaa hyökätä Israeliin

- Profeetallinen myrsky on kytemässä

Vihollisen linjojen takana.

-Uskomaton pelastusoperaatio

Trump ja Nebukadnessarin hetki:

-Varoitus ylpeydestä vallan keskellä

Päivä Iranin sodan jälkeen:

-Israel ja ydinsodan uhka

Uusia askeleita liitonarkin löytämiseksi.

-Raamatun maailma kuohuttaa jälleen.

Vuorten alle haudattuna:

-Olemmeko lähempänä Nooan arkin löytämistä kuin koskaan?

Paavi Leon moskeijavierailu.

-Herättää vakavia huolenaiheita opillisesta hämmennyksestä.

Onko ”puhuva kuva” jo rakenteilla?

-Rakennammeko Ilmestyskirjan "puhuvan kuvan" prototyyppejä?

Unohdettiinko jotakin?

-Iran ja ydinase. Siinäkö sitten kaikki?

Turkki uhkaa hyökätä Israeliin

- Profeetallinen myrsky on kytemässä

Niitä sanoja ei Turkin itsevalttias presidentti Recep Tayyip Erdogan mitenkään kuiskannut. Ne eivät olleet epämääräisiä. Niitä ei ymmärretty myöskään väärin. Hetkellä, joka lähetti shokkiaaltoja geopoliittisissa piireissä, Erdoğan seiso i kansainvälisen yleisön edessä Istanbulissa ja esitti yhden suorimmista uhkauksista Israelia vastaan milloinkaan: "Mikään ei estä meitä tekemästä sitä."

Elikkä "se", kuten hän teki kiistatta selväksi, oli sotilaallinen väliintulo – hyökkäys. Jo useiden vuosien ajan Turkin ja Israelin välinen retoriikka on vaihdellut jännittyneen ja vihamielisen välillä. Mutta tämä oli erilaista. Tämä ei ollut pelkkää kritiikkiä. Tämä ei ollut diplomaattista positiomista Tämä oli Naton jäsenmaan istuva johtaja, joka avoimesti vetosi sotilaallisiin toimiin Yhdysvaltojen tukemaa liittolaista vastaan – ja teki niin viitaten samalla Turkin aiempiin sotilaallisiin väliintuloihin ennakkotapauksena.

Uhka, joka ylittää rajan

Kansainvälisessä Aasian ja poliittisten puolueiden konferenssissa puhuessaan Erdoğan vertasi Israelia maansa aiempiin sotatoimialueisiin, joilla Turkki osoitti voimaansa. Hän viittasi operaatioihin Libyassa ja Vuoristo-Karabahissa ja julisti: "Teemme heille saman."

Pelkkä tuo lausunto olisi riittänyt painamaan hälytyksen. Mutta Erdoğan meni pidemmälle – hän aloitti henkilökohtaisen ja kiihkeän hyökkäyksen Benjamin Netanyahuja vastaan syyttäen tätä "veren ja vihan sokaisemisesta" ja "veritahraisien kansanmurhaverkostojen" johtamisesta.

Turkin ulkoministeriö kärjisti tilannetta entisestään leimaamalla Netanyahuja "aikamme Hitleriksi" – vertaus, joka käytännössä varmistaa, että diplomaattisuhteet pysyvät syvästi säröillä, elleivät jopa korjauskelvottomina.

Retoriikkaa seurasi Turkin asettuminen oikeudelliseen eskaloitumiseen. Turkin tuomioistuinten taan, jotka liittyvät Gazaan matkalla olleen laivaston pysäyttämiseen – ja vaativan äärimmäisiä kumulatiivisia vankeusrangaistuksia. Symbolista tai ei, se korostaa laajempaa muutosta: Turkki ei enää tyydy sanalliseen vastustukseen – se rakentaa narratiivista kehystä vastakkain-asettelulle.

Uusottomaanien tuleva kalifiko?

Hän taitaa olla esteenä.

Israel puolestaan ei pysynyt hiljaa. Netanyahu vastasi syyttäen Erdoğania Iranin terroristiverkostojen mahdollistamisesta samalla kun hän on kohdellut äärimmäisen raastavasti omaa kurdiväestöään. Muut Israelin johtajat menivät vielä pidemmälle ja kuvailivat Erdoğania vallanhiemiseksi autoritäärisiksi johtajaksi, joka takertuu imperialistisiin fantasioihin.

Tulos? Ei vain jännitteitä – vaan avointa ja selvää vihamielisyyttä ja molemmat osapuolet puhuvat ikään kuin konfliktia ei olisi enää mahdollistakaan liennyttää. Todellisuus on kuitenkin, onneksi vielä enemmän puhetta kuin toimintaa – ainakin toistaiseksi

Tulkoon asia nyt selväksi. Turkin hyökkäys Israeliin on erittäin epätodennäköistä millään ajalla lähitulevaisuudessa. Geopoliittiset, sotilaalliset ja strategiset seuraukset olisivat – ainakin Turkin kannalta katastrofaaliset. Israelin ymmärretään yleisesti olevan ydinasevaltio, jolla on ylivoimaiset sotilaalliset voimavarat ja Yhdysvaltojen vahva tuki.

Turkille – Naton jäsenelle – tällaisen konfliktin aloittaminen ei olisi vain riskialtista. Se olisi eksistentiaalista. Mutta toisaalta Erdoğanin sanojen sivuuttaminen pelkkänä mahtipontisuutena olisi virhe. Sillä milloinkaan tällainen retoriikka ei synny tyhjiössä. Se heijastaa ajattelutapaa. Se viestii suunnasta ja yhä enemmän se paljastaa kunnianhimoa.

Turkin hiljainen laajentuminen alueella on sekin faktaa, ei fiktiota. Vaikka otsikot keskittyvät tulisieluisiin puheisiin, sitäkin merkittävämpi tarina on viime vuosina avautunut aivan kuin hiljaa hiipien, nimittäin Turkin tasainen ja strateginen vaikutusvallan laajentuminen etenkin Lähi-idässä, mutta myös sen ulkopuolella.

Syyriassa Ankara on vakiinnuttanut asemansa sotilaallisesti ja poliittisesti tukemalla oppositioryhmittymiä ja ylläpitämällä merkittävää joukkojen läsnäoloa pohjoisessa. Libyassa Turkin väliintulo muutti voimatasapainoa ja antoi Ankaralle pitkäaikaisen vaikutusvallan maassa, joka sijaitsee Afrikan, Euroopan ja Välimeren risteyksessä.

Näiden leimahduspisteiden ulkopuolelle Turkki on laajentanut vaikutusvaltaansa Somaliaan, Qatariin ja Pohjois-Irakiin – rakentamalla sotilastukikohtia, luomalla taloudellisia siteitä ja asemoimalla itsensä hallitsevaksi sunnien vallan välittäjäksi alueella, jota Iranin shiia-akseli on pitkään muokannut.

Tämä ei ole suinkaan sattumaa, se on osa strategista oppia.

Turkin lähestymistapaa, jota usein kutsutaan uusottomaanien strategiaksi, yhdistää sotilaallisen voiman, poliittiset liittoumat, taloudelliset investoinnit ja ideologisen viestinnän. Toisin kuin Iranin sijaistilaisuuksiin perustuvassa toimintatavassa, Turkki rakentaa valtiotason kumppanuuksia ja integroi itseään useiden alueiden infrastruktuuriin.

Ja nyt, kun Iranin vaikutusvalta on heikentynyt viimeaikaisissa konflikteissa, on Lähi- ja Keski-Ildän alueelle muodostumassa tyhjiö ja Turkki näyttää enemmän kuin valmiilta täyttämään sen. Sen seurauksena saattaa muotoutua hyvinkin vaarallinen uusi asetelma.

Tässä kohtaa tilanne muuttuu Israelin näkökulmasta entistä huolestuttavammaksi, sillä kilpailuvista intresseistä huolimatta Turkki on yhä enemmän havainnut olevansa ainakin taktisesti liittoutunut Iranin ja Venäjän kaltaisten suurvaltojen kanssa keskeisillä alueellisilla sota-toimialueilla. Libyassa Turkin vaikutusvalta on kasvanut merkittävästi, mikä on asettanut sen strategiseen asemaan Välimeren rannalla, ja sillä on pääsy reiteille ja vaikutusvaltaa, jotka ulottuvat Israelin etupiiriin.

Tämä ei ole muodollinen liitto perinteisessä mielessä – mutta se on etujen yhdistyminen, ja juuri geopolitiikassa sillä voi olla aivan yhtä suuri vaikutusvalta. Nimittäin ajatusta Turkista, Iranista ja Venäjästä, jotka toimivat päällekkäisillä alueilla – samalla kun Turkki laajentuu Libyan kaltaisiin paikkoihin – ei pidä sivuuttaa. Se edustaa muuttuvaa voimatasapainoa, joka voi määritellä alueen uudelleen tulevana vuosina.

Sanat tänään - sota huomenna?

Tällä hetkellä Erdoğanin uhkaukset ovat vain sanoja. Vaarallisia, kiihottavia ja epävakautta aiheuttavia – mutta silti sanoja. Historia on kuitenkin osoittanut, että retoriikka usein edeltää todellisuutta. Autoritääriset johtajat harvoin heräävät yhtenä päivänä ja toimivat sitten täysin luonteensa vastaisesti. He liikkuvat suuntaan, jota he ovat koko ajan viestineet.

Ja se, mitä Erdoğan viestii, on kiistatonta: visio Turkista hallitsevana alueellisena mahtina, joka ei pelkää kohdata Israelia, on halukas haastamaan myös lännen ja suhtautuu yhä toiveikkaimmin siirtää vaikutusvaltaansa kauas rajojensa ulkopuolelle.

Monille läntisille tarkkailijoille geopolitiikka päättyy tähän. Mutta toisille – erityisesti niille, jotka tuntevat Raamatun profetiat, sekä myös islamilaisen ajattelu- ja toimintatavan, se voi olla paikka, jossa alkaa uusi merkityskerros.

Hesekielin kirjan luvussa 38 muinainen profetia kuvailee tulevaa kansojen liittoumaa, joka hyökkää Israelia vastaan myöhempinä päivinä. Lueteltujen nimien joukossa on "Magog" sekä liittolaisia, kuten Persia – jonka ymmärretään yleisesti edustavan nykyajan Irania – ja muita alueita, jotka monet tutkijat ovat pitkään yhdistäneet alueisiin, joihin kuuluu osia nykyajan Turkista. Profetia kuvaa paitsi vihamielisyyttä, myös koordinoitua hyökkäystä pohjoisesta – tapahtumaa, joka on kiehtonut sekä teologeja että geopolitiittisia analyytikoita sukupolvien ajan.

Vuosikymmenten ajan tällaiset liittoutumat tuntuivat kaukaisilta, jopa epätodennäköisiltä. Mutta tänään maisema on muuttumassa. Turkki laajenee. Iran saattaa olla merkittävästi heikentynyt, mutta sillä on silti suuri armeija, ja se on jo osoittanut, kuinka nopeasti se pystyy jälleenrakentamaan. Venäjä on yhä aktiivisempi alueella, vaikka sitä raahataankin ongelmasta toiseen Ukrainassa. Libya – johon Ankara vaikuttaa nyt vahvasti – lisää uuden kerroksen kasvavaan strategisten asemien verkostoon.

Nykyinen geopolitiittinen tilanne viittaisi siihen, että Hesekielin 38. luvun skenaario on vielä useidenkin vuosien päässä, mutta näyttämö on hitaasti muotoutumassa. Toistaiseksi maailma saattaa sivuuttaa Erdoğanin lausunnot poliittisena teatterina ja kenties, aivan välittömässä mielessä, ne ovatkin sitä vielä toistaiseksi. *Mutta maailma muuttuu – Eskoni.*

Myös teatterilla on taipumus muuttua todeksi, kun käsikirjoitusta on harjoiteltu tarpeeksi kauan. Sillä kun megalomaaninen johtaja sanoo, ettei hyökkäykselle ole "mitään estettä", todellinen kysymys ei ole enää se, tapahtuuko se huomenna. Kyse on siitä, onko noiden sanojen taustalla oleva ajattelutapa askel askeleelta linjassa jonkin paljon suuremman kuin pelkästään politiikan kanssa.

Vihollisen linjojen takana:

Näin Yhdysvaltain ilmavoimien hyvin öljytty pelastuskoneisto toimii. Vietnamin sodan jälkeen Yhdysvallat on onnistuneesti pelastanut tuhansia alas ammuttuja lentohenkilökunnan jäseniä vihamielisillä alueilla, kuten Irakissa ja Bosniassa, erikoishelikopterimallien ja lentäjien selviytymispakkausten ansiosta.

Amerikkalaiset sotilaslähteet vahvistivat perjantaina 3.4 että Yhdysvaltojen ilmavoimien hävittäjä ammuttiin alas Iranissa, ja samalla maan eteläosasta julkaistussa videomateriaalissa näkyy, kuinka

Yhdysvaltain armeijan Black Hawk -helikopterit tankkaavat AC-130 Hercules -koneesta ja lentävät toistuvasti alueen ympäri.

Aiemmin Iran väitti ampuneensa alas Yhdysvaltain ilmavoimien F-35-häivehävittäjän, mutta hyllyn kuvat osoittivat, että kyseessä oli itse asiassa kone F-15E Isossa-Britanniassa sijaitsevasta laivue 494:stä. Yksi lentäjistä on jo pelastettu, ja Yhdysvallat etsii parhaillaan toista miehistön jäsentä yrittäessään tavoittaa heidät ennen islamilaista vallankumouskaartia (IRGC).

Islamilaisen hallinnon uutistoimisto Tasnim väitti, että yksi lentäjistä on jo vangittu, vaikka sama toimisto oli aiemmin raportoinut, että häivehävittäjäkone ammuttiin alas ja räjähti ilmassa kovalla voimalla, ilman eloonjääneitä.

Israelin ilmavoimat käyttää Jom Kippurin sodan jälkeen perustettua yksikköä 669 osuman saaneiden ja koneista hypänneiden lentäjien pelastamiseen, kun taas Yhdysvaltain ilmavoimien mallina on Pararescue (PJ) -eliittijoukkojen yksikkö, jonka tehtävänä on paikantaa ja pelastaa vihollisen linjojen taakse hyppäämään joutuneet miehistön jäsenet ja tuoda heidät kotiin Whiskeyllä, siis päivitetyllä Black Hawkilla, joka on suunniteltu pelastamiseen myös vihollistulituksen alla.

Vaikka yksikkö 669 käyttää saatavilla olevia IAF-helikoptereita, amerikkalaisilla on käytössä tällaiseen tehtävään erityisesti suunniteltuja helikoptereita ja lentokoneita, joiden kehittämiseen he ovat investoineet miljardeja dollareita.

Kun lentäjä joutuu hyppäämään koneesta, Yhdysvaltain ilmavoimien taistelupelastusjärjestelmä astuu kuvaan, sillä se otettiin käyttöön ennen Persianlahden alueen sotaa. Taistelukoneiden lentohenkilöstöllä on Boeingin valmistama erityinen paikannus- ja viestintälaitte, joka muistuttaa Israelilaista Elbit Systemsin IAF:n lentäjille ja ulkomaisille armeijoille toimittamia laitteita.

Laitteessa on sisäänrakennettu GPS, salattu tekstiviestien lähetys ja kyky kommunikoida myös satelliittien kanssa. Järjestelmän avulla pelastajat voivat paikantaa lentäjän tarkan sijainnin metrien tarkkuudella ilman, että vihollinen pystyy seuraamaan signaalia taajuushyppelyn ja edistyneen salaustekniikan ansiosta.

Heittoistuimen alla on selviytymispakkaus, joka on suunniteltu pitämään lentäjä hengissä vähintään 72 tuntia äärimmäisissä olosuhteissa. Se sisältää ensiapupakkauksen, vedenkestäviä pusseja, veden-puhdistustabletteja ja runsaskalorisia energiapatukoita.

Se sisältää myös signaalipeilin, pieniä varoitusvaloja ja infrapunataskulampun, joka näkyy vain erityisillä yönäkölaitteilla varustetuille pelastajille. Pakkaus sisältää myös kevyen lämpöpeitteen, joka säilyttää ruumiinlämmön ja naamioi samalla lentäjän vihollisen lämpöantureilta.

Yhdysvaltain ilmavoimien erikoistunut pelastuslaivasto

Yhdysvalloissa on itse asiassa kolme erillistä ilmavoimaa, joista useimmat helikopterit ovat Yhdysvaltain armeijan, laivaston ja merijalkaväen hallinnassa. Yhdysvaltain ilmavoimat operoi rynnäkkö-helikopterilaivastoa pääasiassa pelastusoperaatioihin. Nämä olivat aiemmin CH-53-pohjaisia "Jolly Green" -helikoptereita, jotka muistuttavat Israelin Sikorsky CH-53 Yas'uria, ja ovat nyt Black Hawk-keihin perustuvia "Jolly Green 2" -helikoptereita.

Yhdysvallat oli suunnitellut investoivansa lähes 8 miljardia dollaria 113 tällaisen helikopterin ostamiseen, mutta myöhemmin määrää vähennettiin 85:een. HH-60W, jota kutsutaan myös nimellä "Whiskey", on Sikorskyn valmistama, ja siinä on suurennetut polttoainesäiliöt pidempää kantamaa varten, ilmassa oleva tankkausluotain, ohjuspuolustusjärjestelmät, FLIR-yönäkö ja kaksi konekivääriä, jotka pystyvät luomaan "tulisäteet" pitääkseen vihollisjoukot loitolla pelastusryhmän laskeutuessa köyttä pitkin.

Näiden ohella pelastus- ja jälkihoitotehtävissä käytetään HC-130J Combat King II -konetta, joka on Lockheed Martin Herculesin erikoisversio. Nämä voivat tankata Jolly Green -helikoptereita ilmassa, mikä pidentää etsintäaikaa; ylläpitää yhteyttä komentokeskuksiin; pudottaa tarvikkeita lentäjille aina siihen saakka heidät on pelastettu; ja skannata laajoja alueita lähestyvien vihollisjoukkojen ja lentäjien varalta.

Pelastusdoktriini kehittyi Vietnamin sodan aikana tiheiden viidakoiden ja raskaan ilmatorjuntatulen vuoksi, ja pelastushelikopterit toimivat jatkuvan hävittäjäsuojan alla. Tämän seurauksena, kun Korean sodassa Yhdysvallat onnistui pelastamaan noin 1000 miehistön jäsentä (10 % alas ammutuista), Vietnamin luku nousi 71 prosenttiin, jolloin pelastettiin 3880 yksilöä. Persianlahden sodan aikana Irakissa pelastettiin kymmeniä miehistön jäseniä, mikä tarkoittaa lähes kaikkia lentäjät, jotka joutuivat lentämään lentokoneesta.

Pelastusoperaatioilla on kova hinta. Pelkästään Vietnamin Yhdysvaltain ilmavoimat menettivät pelastustehtävissä 71 pelastajaa ja 45 helikopteria, mikä korostaa mainetta: *he tulevat luoksesi, vaikka se merkitsisikin tiensä taistelemista sisään ja ulos.*

Yhdysvaltojen mainetta lentäjien pelastajana vahvistivat kaksi kuuluisaa tapausta, jotka saivat maailmanlaajuista huomiota (ja joista tehtiin elokuvia): Kapteeni Scott O'Grady (Bosnia, 1995) – ammuttiin alas F-16-koneella ja selvisi kuudesta päivästä syöden muurahaisia ja juoden sadevettä ennen kuin hänet pelastettiin rohkeassa merijalkaväen operaatiossa.

Toinen tapaus oli lentäjä David Goldfein (Serbia, 1999), jonka F-16 ammuttiin alas. Hänet pelastettiin viiden tunnin sisällä maahansyöksystä, ja hänestä tuli myöhemmin Yhdysvaltain ilmavoimien komentaja.

Israelin armeijalla ja Yhdysvaltain armeijalla oli ennennäkemätön yhteistyö korkean riskin pelastusoperaatiossa amerikkalaislentäjien pelastamiseksi sen jälkeen, kun heidän F-15-hävittäjänsä syöksyi maahan Iranin alueella viime perjantaina. 48 tuntia kestänyt operaatio, jota korkea-arvoinen yhdysvaltalainen virkamies kuvaili "historian rohkeimmaksi ja urheimmaksi pelastusoperaatioksi", luotti myös Israelin tiedustelupalveluun ja taktiseen tukeen sen varmistamiseksi, että lentäjät saatiin pelastettua ennen kuin Iranin joukot ehtivät vangita heidät.

The Jerusalem Postille puhuneiden lähteiden mukaan Israelin puolustusvoimat tekivät yhteistyössä Yhdysvaltain joukkojen kanssa sarjan iskuja iranilaisia kohteita vastaan. Nämä iskut oli strategisesti suunniteltu toimimaan harhautuksena, joka veti Iranin turvallisuusjoukot pois onnettomuuspaikalta ja muille alueille.

Harhautustaktiikan lisäksi Israelin puolustusvoimat kohdistivat iskut tiettyihin iranilaisiin resursseihin sabotoidakseen ja häiritäkseen Iranin pyrkimyksiä lentäjien hankkimiseksi, sokaisemalla Iranin armeijan etsijöitä lentäjien sijainnista, samalla kun pelastusryhmä liikkui paikalle.

Israelin ja Yhdysvaltojen virkamiehet kertoivat *Washington Post-lehdelle*, että Aman`illa, Israelin sotilastiedustelupalvelulla oli myös osansa operaation onnistumisessa. Se oli kuitenkin Yhdysvaltojen pelastusoperaatio; he tekivät sen, minkä monet pelkäsivät jäävän toteutumatta. Israel teki mitä pystyi ja mitä Yhdysvaltain armeija pyysi sitä tekemään auttaakseen ja pelastaakseen ihmishenkiä”, sanoi israelilainen virkamies.

Koordinoinnin taso saavutti molempien armeijoiden korkeimman tason. Koko jännittyneen 48 tunnin ajan Israelin puolustusvoimien esikuntapäällikkö kenraali Eyal Zamir ja Yhdysvaltain keskuskomennon CENTCOM`in komentaja amiraali Brad Cooper pysyivät suorassa yhteydessä.

Kuinka Yhdysvallat huijasi Irania pelastaakseen alas ammutun F-15-hävittäjän

New York Timesin raportin mukaan pelastusoperaatiossa käytettiin CIA:n tiedusteluoperaation lisäksi satoja erikoisjoukkojen sotilaita, kymmeniä Yhdysvaltain sotilaslentokoneita ja helikoptereita. Yhdysvaltain erikoisjoukkojen ryhmät olivat Iranissa sekä perjantaina että lauantaina osana etsintä- ja pelastusoperaatiota. Etsintäoperaation aikana Iranin vallankumouskaarti (IRGC) lähetti useita ryhmiä etsimään kadonnutta lentäjää. Axiosin mainitsemien lähteiden mukaan Yhdysvaltain ilma-

voimien suihkukoneet tekivät kymmenittäin tarkkoja ilmaiskuja Iranin joukkoja vastaan estääkseen heitä pääsemästä alueelle.

Kaksi operaatioon perehtynyttä virkamiestä kertoi *NYT:lle*, että kun Yhdysvaltain joukot lopulta löysivät lentäjän ja lähestyivät häntä pelastustoimia varten, syttyi tulitaistelu Iranin joukkojen kanssa. Korkea-arvoinen Yhdysvaltain armeijan virkamies kertoi *NYT:lle*, että lentäjän pelastustehtävä oli "yksi haastavimmista ja monimutkaisimmista Yhdysvaltain erikoisoperaatioiden historiassa".

Israelin puolustusvoimien lähde vahvisti *The Jerusalem Postille*, että Israelin joukot toimittivat tiedustelutietoa ja tekivät iskuja Yhdysvaltojen operaation tukemiseksi. Ulkomaiset raportit ovat väittäneet israelilaisten kommandojen osallistuneen operaatioon. Israelin puolustusvoimien lähde kuitenkin totesi *Washington Post -lehdelle*, että nämä raportit ovat täysin väärä.

Operaation aikana Yhdysvaltojen joukot perustivat Iranin maaperälle etsintäoperaatiotaan varten väliaikaisen lentotukikohdan, jonka aikana kaksi MC-130J-konetta juuttui pehmeään hiekkaan, *Wall Street Journalin* raportin mukaan. MC-130J-koneet ovat erikoisvarusteltuja lentokoneita, joita käytetään salaiseen soluttautumiseen ja joukkojen vetämiseen vihollislinjojen takaa.

New York Times:in mukaan koneiden ollessa pysäytettyinä lähetettiin kolme lisäkoneetta lopullista evakuointia varten, ja Yhdysvaltain joukot päättivät räjäyttää alas ammutut koneet ennen alueen evakuointia. Onnistuneen etsintäoperaation jälkeen Iranin joukot löysivät MC-130J-koneiden jäänteet ja väittivät valheellisesti, että heidän armeijansa ampui ne alas.

Iranin vallankumouskaartin tiedotusosaston mukaan jumalallisen (Allah) suosion ansiosta vihamielinen amerikkalainen lennokki, joka oli seurannut alas ammuttua hävittäjälentäjää Etelä-Isfahanissa, ammuttiin alas", IRNA News twiittasi MC-130J-koneesta.

Everstin arvoinen lentäjä, jonka nimeä ei ole vielä julkistettu, oli yksi F-15-koneen kahdesta miehistön jäsenestä, kun se ammuttiin alas. Yhdysvaltain armeijan kommandoryhmä pelasti koneen toisen lentäjän myöhemmin vielä samana päivänä, mutta toinen lentäjä oli jumiutunut vuoristoiseen maastoon 48:ksi tunniksi ennen kuin Yhdysvaltojen joukot pelastivat hänet.

CIA:n kampanjaan kuului sanan levittäminen Iranissa, että Yhdysvaltain joukot olivat jo löytäneet hänet ja siirsivät häntä parhaillaan tukikohtiinsa, mikä hämmensi Iranin joukkoja ja johtoa heidän omassa kadonneen lentäjän etsinnässä.

Pääministeri Benjamin Netanjahu keskusteli Yhdysvaltain presidentin Donald Trumpin kanssa onnitellakseen tätä Yhdysvaltojen onnistuneesta pelastusoperaatiosta Iraniin juuttuneen Yhdysvaltain ilmavoimien lentäjän pelastamiseksi, Netanjahu ilmoitti X:llä maanantaiaamuna. Netanjahun mukaan Trump ilmaisi myös arvostuksensa Israelin avusta operaatioissa.

"Olen syvästi ylpeä siitä, että yhteistyömme taistelukentällä ja sen ulkopuolella on ennennäkemättömä ja että Israel pystyi auttamaan urhean amerikkalaisen soturin pelastamisessa", viestissä luki.

Trump ja Nebukadnessarin hetki:

Varoitus ylpeydestä vallan keskellä

Monille Donald Trumpin kristityille kannattajille viime vuodet ovat luoneet monimutkaisen emotionaalisen ja hengellisen jännitteen. Toisaalta he arvostavat syvästi hänen politiikkaansa, oikeuslaitoksen nimityksiään ja poliittista voimaansa maailmanlavalla.

Toisaalta poliittisen ihailun ja hengellisen ylistyksen välinen raja hämärtyy yhä enemmän, mikä puolestaan aiheuttaa epämutkavuutta – varsinkin kun kuvasto ja retoriikka alkavat levitä alueelle, joka kuuluu vain Kristukselle.

Tämä jännite on jälleen noussut pintaan viimeaikaisen verkkokohun vanavedessä, joka koskee tekoälyn luomaa kuvaa Trumpin omalla Truth Social -tilillä. Kuvassa hänet näyttää olevan Kristuksen kaltainen rooli. Vaikka Trump tai hänen viralliset edustajansa eivät ole selkeästi selittäneet kuvan tarkkaa tarkoitusta, itse kuva on herättänyt huolta ja hämmennystä jopa hänen uskollisimpien kristittyjen kannattajiensa keskuudessa.

Monille uskoille kysymys on yksinkertainen: Miksi tämä ylipäätään julkaistaisiin? Vertaus on erityisen huolestuttava juuri pääsiäisen aikaan julkaistuna.

Levottomuutta lisäsi Trumpin hengellisen neuvonantaja Paula Whiten hiljattain, juuri pääsiäisenä pitämä viesti, jossa hän vertasi Jeesuksen vainoa Trumpin poliittisella ja oikeudellisella tasolla saamaan kohteluun. Vaikka tarkoituksena on saattanut olla korostaa havaittua epäoikeudenmukaisuutta ja yleisön vihamielisyyttä, analogia on herättänyt vakavia teologisia huolenaiheita kristittyjen keskuudessa.

Uuden testamentin mukaan Kristuksen kärsimys on ainutlaatuinen ja lunastava. Jeesuksen vaino ei ollut pelkästään poliittista – se oli pelastava, tarkoituksellinen ja sidoksissa syntien sovitukseen. Suoran rinnastuksen vetäminen tämän ja minkään nykyaikaisen poliittisen henkilön kokemuksen välille vaarantaa pyhän eron, jota kristinusko on aina pitänyt keskeisenä: Kristus yksin on synnitön, Kristus yksin on Vapahtaja ja Kristus yksin kantaa ristiä ihmiskunnan puolesta.

Monille uskoille tällainen vertailu – olipa se kuinka hyvää tarkoittava tahansa – ylittää rajan poliittisesta kannustuksesta hengelliseen hämmennykseen. Niinpä julkaistu kuva herätti enemmän kysymyksiä kuin vastauksia

Nyt kun tekoälyn luoma kuva, jossa Trump on Jeesuksen paikalla, on levinnyt, huolenaiheet ovat syventyneet. Julkaisun julkaisi Trumpin Truth Social -tili, mutta ilman virallista selitystä sekä kannattajat että kriitikot joutuvat tulkitsemaan symboliikkaa omin voimin. Jotkut saattavat pitää sitä satiirisena, taiteellisena kokeiluna tai henkilökunnan luomana julkaisuna, joka on välttynyt huolelliselta tarkastelulta. Se on toki mahdollista.

Mutta symboliikalla on merkitystä – varsinkin aikakaudella, jolloin kuvat kulkevat nopeammin kuin selitykset. Kristityille Kristuksen kuvasto ei ole neutraali. Sillä on aina teologista painoarvoa. Kun poliittinen hahmo asetetaan visuaalisesti tähän rooliin, vaikka se olisi epäsuorasti tai tahattomasti, se voidaan tulkita ihmisjohtajan nostamiseksi tilaan, joka on varattu vain jumalalliselle persoonalle, ja vaikka tarkoituksena ei olisi ollutkaan itsensä korottaminen, havainnosta tulee totta julkisuudessa.

Nebukadnessar: vakava raamatullinen rinnastus

Juuri tällaisina hetkinä monet kristityt vaistomaisesti etsivät raamatullisia rinnastuksia – eivät tuomitakseen, vaan tulkitakseen.

Yksi hahmo, josta usein puhutaan vallan, ylpeyden ja poliittisen suuruuden keskustellessa, on Babylonian kuningas Nebukadnessar, joka ei ollut heikko tai merkityksetön hallitsija; hän oli kiistatta aikansa vaikutusvaltaisin mies. Hän tunnusti Israelin Jumalan ajoittain ja jopa todisti jumalallista ilmestystä. Silti hän kamppaili myös syvästi ylpeyden kanssa. Kuninkaallisen palatsinsa katolla seisten hän julisti:

"Eikö tämä ole se suuri Baabel, jonka minä olen omalla voimallani rakentanut kuninkaalliseksi asuinpaikaksi ja majesteettiuteni kunniaksi?"

Mutta Raamattu kertoo, mitä siitä seurasi: Dan.4:29-31

"Sanat olivat vielä kuninkaan suussa, kun taivaasta kuului ääni: Sinulle, kuningas Nebukadnessar, julistetaan: sinä olet menettänyt valtakuntasi. Sinut ajetaan pois ihmisten parista, sinun asuinpaikkasi on oleva kedon eläinten joukossa ja sinä joudut syömään ruohoa, kuin härät. Näin vierii ylitsesi seitsemän aikaa, kunnes opit tietämään, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntia ja antaa ne kenelle tahtoo.

Raamatullinen varoitus on selvä: hillitön ylpeys valta-asemissa voi johtaa jopa suurimmatkin hallitsijat nöyryytykseen ja ojennukseen.

Ja Raamattu tiivistää sen edelleen: Snl.16:18

Kukistumisen edellä käy ylpeys, kompastumisen edellä ylimielisyys.

Myös Luukas vahvistaa sanan evankeliumissaan; 14:11

"Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään."

Nykyaikainen huolenaihe näyttääkin olevan se, milloin ihailusta tulee ylevyyttä tai jopa ylemmyyden tunnetta? Monien kristittyjen Trumpin kannattajien keskuudessa on pitkään ollut jon-

kinlaista halukkuutta nähdä hänet eräänlaisena "Kyyroksen hahmona" tai jopa varovaisem-
malla teologisella kielellä "Nebukadnessarin tyyppisenä johtajana" – epätäydellisenä mutta
voimakkaana hallitsijana, jota Jumala voi silti käyttää suurempiin tarkoituksiin, hänen henki-
lökohtaisista epätäydellisyyksistä huolimatta.

Mutta vaara tällaisissa viitekehyksissä ei ole itse vertailu – vaan se, mitä tapahtuu, kun poliit-
tinen ihailu alkaa ajautua henkiseksi inflaatioksi.

Huoli, jota jotkut uskovat nyt ilmaisevat, ei ole se, että Trump aikoisi korvata Kristuksen, vaan
se, että poliittisen omistautumisen ilmapiiri voi hitaasti hämärtää pyhien rajojen rajat. Kun vai-
non kieli voimistuu hengellisesti ja kun kuvasto alkaa asettaa johtajan lähelle Kristusta, jopa
symbolisesti, herää kysymys: missä kunnia loppuu ja itsensä korottaminen alkaa?

Todellinen ongelma onkin vallan takana oleva sydämen asenne.

Ollakseen rehellinen, kukaan ulkopuolinen ei voi täysin tietää viimeaikaisen kuvan tai julkaisu-
jen todellista tarkoitusta. Ne ovat saattaneet olla henkilökunnan luomia tai tekoälytyökalujen
luomia, tai jaettuja ilman minkäänlaista teologista harkintaa. Ne on jopa saatettu olla tarkoi-
tettu symbolisiksi tai taiteelliseksi pikemminkin kuin hartaudeksi.

Mutta Raamattu siirtää toistuvasti huomion pois ulkoisesta tulkinnasta sisäiseen tilaan. To-
dellinen kysymys ei ole vain se, mitä kirjoitettiin, vaan se, millainen henki muodostuu vallan,
vaikutusvallan ja identiteetin ympärille.

Nebukadnessarin tuho ei alkanut yhdestä teosta – se alkoi sydämen asenteesta ja siksi tämä
hetki tuntuu merkittävältä monille uskoville. Ei siksi, että yksi kuva määrittelee ihmisen, vaan
koska symboliikan, kielen ja vaikutteiden mallit voivat vähitellen paljastaa ihmisen syvempiä
taipumuksia.

Kutsu nöyryyteen, ei tuomitsemiseen.

Donald Trumpia kannattaville kristityille tämän ei tarvitse olla hänen torjumisensa hetki. Sen
sijaan siitä voi tulla pohdiskelun hetki. Raamattu tarjoaa pikemminkin johdonmukaisen kaa-
van: Jumala käyttää epätäydellisiä johtajia, mutta Hän vastustaa ylpeyttä ja kutsuu kaikkia
hallitsijoita – suuria ja pieniä – nöyryyteen.

Trump, kuten kaikki maailman johtajat, seisoo saman raamatullisen totuuden alla, joka hal-
litsi aikanaan Babylonian mahtavinta kuningasta: Korkein hallitsee ihmisten valtakuntia ja
antaa ne kenelle Hän haluaa.

Jos tästä kiistasta voi seurata jotain hyvää, se voi olla uusi muistutus siitä, että poliittinen val-
ta ei ole koskaan jumalallista valtaa – ja että yhtäkään johtajaa, olipa hän kuinka vaikutusval-
tainen tahansa, ei tulisi koskaan asettaa sellaiseen visuaaliseen, symboliseen tai hengelli-
seen tilaan, joka kuuluu yksin Kristukselle.

Nebukadnessarin tarina ei lopulta koskenut pelkästään tuomiota. Kyse oli nöyryyden kautta
tapahtuvasta ennalleen asettamisesta. Ja kenties se on se opetus, joka kaikuu edelleen vuo-

sisatojen ajan jokaiselle vaikutusvaltaiselle miehelle, joka unohtaa, mistä ja keneltä todellinen auktoriteetti tulee.

Päivä Iranin sodan jälkeen:

Israel ja ydinsodan uhka.

BESA Center Perspectives Paper nro 2 377, 22. huhtikuuta 2026

TIIVISTELMÄ: Yhdysvaltain varapresidentti JD Vance palasi Pakistanista saavuttamatta Iranin sodan sovintoa. Israelille tämä epäonnistuminen on huolestuttava paitsi siksi, että se merkitsee jatkuvaa ydinaseuhkaa Iranista, myös siksi, että se enteilee alueellista epävakautta ja ydinaseiden leviämistä. Israelille ydinaseuhkat eivät koske pelkästään Irania. Jopa nykyisen sodan suotuisa loppu voisi tuottaa uuden vaarallisen vihollisen tai viholliskokoonpanon.

Ajan myötä tämä vastustaja (esim. Egypti, Turkki, Saudi-Arabia) voisi luoda uuden ydinsodan riskin, vaikka se pysyisikin ydinaseettomana. Jihadistiterroristiryhmät voisivat myös toimia Iranin korvaavan vihollisen voimaa moninkertaistavina korvikkeina. Valmistautuakseen tällaisiin uhkiin Jerusalemin on harjoitettava kattavaa teoretisointia, ei Yhdysvaltain presidentti Donald J. Trumpin suosimaa sisäistä ja sisäistä liioittelua kriisin aikana. Ydinasepelotteen uskottavuuden parantamiseksi Israelin tulisi harkita ydinaseiden epäselvyysspolitiikkansa lopettamista.

Kuinka Israel voisi joutua (tietoisesti tai tietämättään) ydinsotaan? Missä olosuhteissa Israel voisi joutua kohtaamaan uskottavan ydinasevaaran tai todellisen ydinasehyökkäyksen?

Vaikka Iranin ydinaseen rakentamisyrietykset ovat kärsineet takaiskun, sillä on edelleen riittävästi halkeavaa materiaalia säteilyhyökkäysten käynnistämiseen – ja todennäköisyys sille, että Israel tai Yhdysvallat onnistuvat ottamaan haltuunsa Iranin hyvin piilotetut ja hajallaan olevat rikastetun uraanin varat, on lähes olematon. Viime kädessä strateginen pelote (ydinase- ja ei-ydinasepelote) ei ole ylivoimaa. Jopa heikompi vihollinen voi aiheuttaa Israelille kohtuutonta kostotoimia.

Kaikki mahdolliset ydinsodan skenaarit ovat edelleen epätarkkoja ja ennennäkemättömiä. Esimerkiksi vihollisen hyökkäys Israelin Dimonan ydinreaktoriin voisi johtaa Israelin eskaloitumiseen ydinaseisiin. Tämä voisi tapahtua, vaikka hyökkääjävaltio itse ei olisi ydinasevaltio ja vaikka hyökkäyksen lopputulos ei olisi merkittävä säteilypäästö.

Tehokkaan ja rationaalisen edetäkseen Israelin strategisten suunnittelijoiden on tarkasteltava uudelleen tieteeseen perustuvan tutkimuksen keskeisiä periaatteita. Nykyisen sodan tuolle puolen katsottuna neljä kertomusta kattavat ydinaseisiin varautumisen analyyttiset perusteet, ydinaseiden vastatoimet, ydinaseiden ennaltaehkäisy ja ydinsodankäynti. Jokainen niistä vaatii tarkkaa tutkimusta, mukaan lukien mahdollisten yhtymäkohtien huomioon ottaminen.

(1) Ydinasekokeiden seuraukset

Jos vihollisvaltio koskaan tekisi ydinaseiskun Israelia vastaan, Jerusalem vastaisi välittömästi ja mahdollisuuksien mukaan kostoiskulla ydinaseella. Jos vihollisen ensimmäinen isku ei sisältäisi ydinaseita, vaan muita epätavanomaisia aseita, erityisesti erittäin tappavia biologisia joukkotuhoaseita, Israel saattaisi silti tehdä kostoiskun ydinaseella. Israelin vastaus riippuisi Jerusalemin odotuksista jatkohyökkäyksestä, vahinkojen suhteellisen rajoittamisen arvioinnista ja Yhdysvaltojen ydinasestrategioiden yhtymäkohdista.

Jos Israel ottaisi vastaan ”vain” massiivisen tavanomaisen iskun, ydinasekosta ei voitaisi sinänsä sulkea pois, varsinkaan jos (a) hyökkääjävaltion katsottaisiin pitävän hallussaan ydinaseita ja/tai muita epätavanomaisia aseita reservissä; ja/tai (b) Israelin johtajat uskoisivat, että pelkästään ei-ydinaseisiin perustuvat kostotoimet eivät voisi estää juutalaisvaltion tuhoamista (eli kansanmurhaa). Israelin ydinasekosto voitaisiin sulkea pois vain niissä olosuhteissa, joissa vihollisvaltion hyökkäys oli tavanomaista, ”tyypillistä” (eli olematonta tai yhdenmu-kaista aiempien vihollishyökkäysten kanssa asteikoltaan ja tarkoitukseltaan) ja kovaa kohdetta vastaan (eli kohdistui vain Israelin aseisiin ja sotilasinfrastruktuuriin, ei ”pehmeään” siviiliväestöön).

(2) Ydinasekokeiden vastatoimet

Jos Israel joskus tuntisi pakkoa estää vihollisvaltion hyökkäyksen tavanomaisilla aseilla, osallistumisjärjestelmät. Tulkitsimmepa tekstin sitten kirjaimellisena profetiana tai symbolisena varoituksena, rinnastukset kutsuvat pohtimaan, miten valta voi kehittyä tekoälyn kyllästämisessä maailmassa.

Kohdevaltion vastaus määrittäisi Jerusalemin seuraavan toimenpiteen. Jos vihollisen vastaus olisi millään tavalla ydinase, Israel todennäköisesti turvautuisi ydinasevastaiskuihin. Jos vihollisen kostotoimiin liittyisi muita joukkotuhoaseita, Israel saattaisi tuntea painetta eska- loida aseita. Ensi silmäyksellä kaikki tällaiset aloitteet heijastaisivat oletettua tarvetta ”eska- laatioherruuteen”.

Kaikki päätökset riippuisivat Jerusalemin alustavista arvioista vihollisvaltion aikeista ja va- hinkojen rajoittamista koskevista laskelmista. Jos vihollisvaltion vastaus Israelin ennalta- ehkäisevään operaatioon rajoittuisi kovaan kohteeseen kohdistettuihin tavanomaisiin iskui- hin, on epätodennäköistä, että juutalaisvaltio siirtyisi ydinaseisiin vastaiskuihin. Jos vihollisen

tavanomainen vastaisku kuitenkin olisi "täysimittainen" ja suunnattu Israelin siviiliväestöön, Israelin ydinaseiskuja ei voitaisi sulkea pois.

Vaikuttaa siltä, että tällaiset vastatoimet voidaan sulkea pois vain, jos vihollisvaltion tavanomaiset kostotoimet ovat oikeassa suhteessa Israelin ennaltaehkäisevyyteen, rajoittuvat yksinomaan Israelin sotilaskohteisiin, niitä rajoittavat aseellisten konfliktien laissa määritellyt "sotilaallisen välttämättömyyden" lailliset rajat ja niihin liittyy nimenomaiset ja todennettavissa olevat vakuutukset siitä, ettei tarkoituksena ole kärjistyä tilannetta.

(3) Ydinvoiman etuoikeus

On epätodennäköistä (ainakaan lähitulevaisuudessa), että Israel päättäisi suorittaa ennaltaehkäisevän ydiniskun. Vaikka olosuhteet, joissa tällainen isku olisi teknisesti järkevä, voisivat hyvinkin syntyä, on kuitenkin epätodennäköistä, että Israel antaisi itsensä joutua näin vakaviin olosuhteisiin. Ellei kyseessä olevia ydinaseita käytettäisi sodankäynnin kodifioitujen ja tavanomaisten sääntöjen mukaisesti, täydellinen ennaltaehkäisevä iskunteko olisi vakava rikkomus sitovaa kansainvälistä oikeutta vastaan.

Vaikka tällainen johdonmukaisuus olisi mahdollista, psykologiset ja poliittiset vaikutukset maailmanyhteisöön olisivat erittäin kielteisiä ja kauaskantoisia. Tästä seuraisi, että Israelin ydinaseiden ennaltaehkäisyä voidaan odottaa vain, jos:

- (a)** Israelin valtion viholliset olivat hankkineet ydinaseita ja/tai muita joukkotuhoaseita, joiden katsottiin kykenevän tuhoamaan juutalaisvaltion;
- (b)** nämä viholliset olivat tehneet selväksi, että heidän operatiiviset sotilaalliset aikomuksensa vastasivat heidän kykyjään;
- (c)** näiden vihollisten uskottiin olevan valmiita aloittamaan "lähtölaskenta laukaisuun"; ja
- (d)** Jerusalem uskoi, että Israelin ydinaseettomilla ennaltaehkäisyillä ei voisi mitenkään saavuttaa edes vähimmäistasoa vahinkojen rajoittamiseksi, eli juutalaisvaltion fyysisen säilyttämisen saavuttamiseksi.

(4) Ydinsodankäynti

Jos Israel tai vihollinen koskaan ottaisi käyttöön ydinaseita todellisessa konfliktissa, seuraisi ydinsotaa jollain tasolla. Tämä pitäisi paikkansa niin kauan kuin:

- (a)** vihollisen ensimmäiset iskut Israelia vastaan eivät tuhonneet Jerusalemin toisen iskun ydinasekykyä;
- (b)** vihollisen kosto Israelin tavanomaisten aseiden ennaltaehkäisevästä iskusta ei tuhonnut Jerusalemin ydinaseiden vastaiskukykyä;
- (c)** Israelin ydinaseita käyttävät ennaltaehkäisevät iskut eivät tuhonneet vastustajan toisen iskun ydinasekykyä ja

(d) Israelin kosto vihollisen tavanomaisten aseiden ensimmäisistä iskuista ei tuhonnut vihollisen ydinaseiden vastaiskukykyä.

Ipsa facto , täyttääkseen olennaiset selviytymisvaatimukset, Israelin tulisi ryhtyä viipymättä toimiin varmistaakseen (a) ja (b) todennäköisyyden ja (c) ja (d) epätodennäköisyyden.

Joka tapauksessa Israelin ydinasestrategian ja -joukkojen tulisi pysyä pelotteeseen, ei sodankäyntiin, suuntautuneina. Jerusalem on todennäköisesti jo ryhtynyt toimiin taktisten tai suhteellisen heikon tuottokyvyn omaavien "taistelulentien" ydinaseiden hylkäämiseksi ja sillä on suunnitelmia vastaiskujen kohdistamiseksi. Israelille ydinaseet voivat olla järkeviä vain toimivana ennakkopelotteena , eivät jälkikäteen kostona. Kun muistetaan Israelin "kellaripommia", tämän laskelman pitäisi vähitellen muuttua selkeämmäksi.

Nämä neljä skenaariota osoittavat selvästi, että Israel tarvitsee johdonmukaisen ydinasestrategian ja -doktriinia. Tämä tarve edellyttää vastapainoksi kohdennettua ydinasekustovoimaa, joka on sekä haavoittumaton vihollisen ensimmäiselle iskulle että kykenevä läpäisemään vihollisvaltion aktiivisen puolustuksen.

Israelin tulisi harkita perinteisen "tahallisen ydinase-epäselvyyden" lopettamista. Poistamalla "pommin" "kellarista" ("valikoiva ydinaseiden paljastaminen") Israelin suunnittelijat lisääisivät maansa ydinasepelotteen uskottavuutta. Vaikka se saattaa olla vastoin intuitiota, pelkkä ydinaseiden hallussapito ei anna Israelille uskottavaa ydinasepelotetta.

Mahdollisia hyökkääjiä, olivatpa he ydinaseisia tai eivät, on rohkaistava uskomaan, että Israel on halukas käynnistämään harkitun ydinaseiskun (ei Trumpin suosimia "hävittämisen" uhkuksia) ja että Jerusalemin ydinasevoimat ovat riittävän haavoittumattomia ensimmäiselle iskulle. Näiden vihollisten tulisi myös odottaa, että Israelin ydinasevoimat pystyvät luotettavasti läpäisemään heidän ohjus- ja ilmapuolustuksensa.

Israelin ydinasepelotteen maksimoimiseksi on tuettava Israelin ydinasekustovoimien hyödyllisyyttä ja turvallisuutta. Tämän tulisi sisältää asiaankuuluvien sotilasjoukkojen kohdentamisen koventamisen, hajauttamisen, moninkertaistamisen, tukikohtien luomisen ja tuottavuuden. Tietyissä olosuhteissa Israelin ydinasepelotteen uskottavuus voi vaihdella käänteisesti suhteessa sen aseiden tuhoivoimaan. Loppujen lopuksi ydinasepelote ei riipu "suurimman napin" olemassaolosta - Donald J. Trumpin aikoinaan Pohjois-Koreaa vastaan käyttämä itsepetos, vaan omasta halukkuudesta koston "varmalla tuholle".

Myös vihamielisen johtajuuden, sekä valtiollisen että sitä alemman tason, rationaalisuus tai irrationaalisuus on ratkaisevan tärkeää. Israelin on varauduttava eri tavalla rationaaliseen ydinaseviholliseen kuin irrationaaliseen. Kansallisten päätöksentekijöiden Jerusalemissa ja Washingtonissa on kyettävä erottamaan aito vihollisen irrationaalisuus vihollisen teeskennelystä irrationaalisuudesta. Tällaisen eron toteuttaminen ei ole helppoa.

Professori Louis René Beres opiskeli Princetonin yliopistossa (tohtori, 1971) ja on kirjoittanut useita kirjoja ja tieteellisiä artikkeleita, jotka käsittelevät kansainvälistä oikeutta, ydinasestrategiaa, ydinsotaa ja terrorismia.

Israelissa professori Beres toimi Project Danielin johtajana (pääministeri Sharon). Hänen 12. ja viimeisin kirjansa on Surviving Amid Chaos: Israel's Nuclear Strategy (Rowman & Littlefield, 2016; 2. painos, 2018).

Uusia askeleita liitonarkin löytämiseksi.

Raamatun maailma kuohuttaa jälleen.

Araratinvuoren lähellä sijaitsevilta karuilta rinteiltä Jerusalemin alla piilotettuihin salaisuuksiin, uusi arkeologisen uteliaisuuden aalto pyyhkäisee läpi Raamatun historian. Viimeaikaiset raportit Nooan arkkiin liittyvistä mahdollisista rakenteellisista poikkeavuuksista ovat herättäneet uudelleen maailmanlaajuisen kiinnostuksen – ei vain yhden muinaisen jäännöksen, vaan laajemman kysymyksen vuoksi: Mitä muuta voisi vielä olla piilossa?

Nyt huomio on siirtymässä johonkin vielä pyhempään, salaperäisempään ja kiistatta merkittävämpään – kauan kadoksissa olleeseen liitonarkkiin. Ja ensimmäistä kertaa sukupolviin vakavasti otettavat tutkijat uskovat, että olemme lähempänä sen löytämistä kuin koskaan.

Ajan ja kiven alle haudattu mysteeri

Raamatun mukaan liitonarkki rakennettiin Mooseksen johdolla noin 1200-luvulla eaa. Kullalla päällystetty ja kymmenen käskyn säilyttämistä varten suunniteltu arkki edusti Jumalan ja Israelin välisen liiton fyysistä ilmentymää.

Vuosisatojen ajan se sijaitsi Salomonin temppelin kaikkein pyhimmissä – kunnes historia pimeni. Kun Babylonian tuhosi Jerusalemin vuonna 586 eaa., liitonarkki katosi. Se, mitä seurasi, on ollut yksi historian suurimmista mysteereistä.

Arkeologi tohtori Chris McKinny ehdottaa nyt uutta ja vakuuttavaa suuntaa: liitonarkku saattaa yhä olla piilossa Daavidin kaupungin muinaisen maiseman alla, aivan Tempelivuoren eteläpuolella. Mutta tämä ei ole teoria, joka perustuu arvailuihin ja analyysiin. Se perustuu huippututkimukseen.

Teknologia kohtaa Raamatun

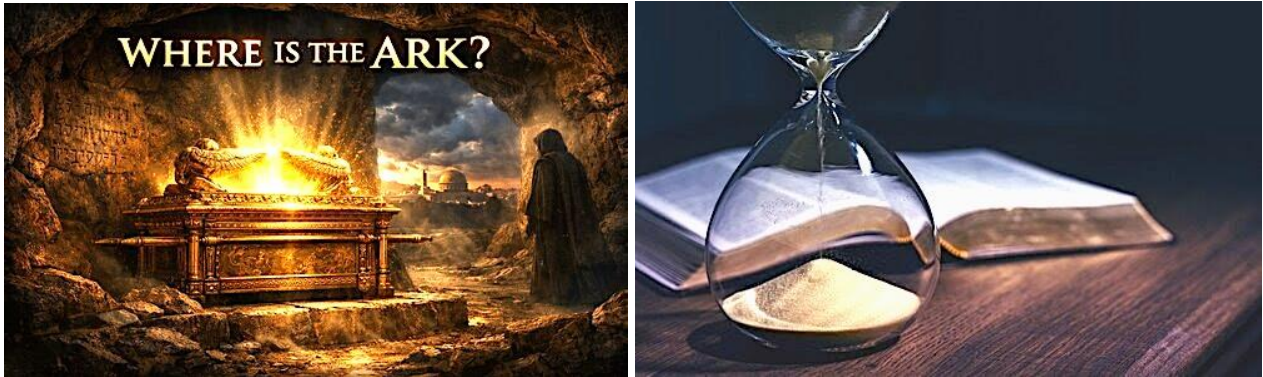
Toisin kuin aiemmat tutkimusmatkailijoiden sukupolvet, nykyajan tutkijat kääntyvät työkalujen puoleen, jotka rajoittuvat tieteiskirjallisuuteen. Myoni-ilmaisimia, laitteita jotka seuraavat kosmisten säteiden luomia subatomisia hiukkasia – käytetään nyt maanpinnan alapuolelle kurkistamiseen sitä häiritsemättä. Nämä ilmaisimet voivat paljastaa piilossa olevia tyhjiöitä kammiota ja jopa tiheitä materiaaleja, kuten kultaa. Jerusalemin varhaiset skannaukset ovat paljastaneet jo aiemmin tuntemattomia maanalaisia rakenteita.

Arkki on olemassa.

Koska jos arkki on yhä olemassa – ja jos se on edelleen kullattu kuvatulla tavalla – se voitaisiin teoriassa löytää kääntämättä kiveäkään. Myonikuvantamisen ohella tutkijat turvautuvat yhä enemmän maatutkaan, seismiseen skannaukseen ja sähköresistiivisyyssytomografiaan. Nämä

työkalut avaavat McKinnyn mukaan yhden arkeologian suurimmista sokeista pisteistä: Tempelivuoren alla olevan kielletyn maanalaisen maailman.

Se on kuitenkin poliittisesti ja uskonnollisesti liian arkaluonteinen paikka perinteisille kaivauksille. Mutta teknologia muuttaa sääntöjä. Vaikka tiede kehittyy, tiekartta saattaa edelleen piilä muinaisissa teksteissä.

McKinny nostaa esiin kolme kestävä perinnettä, joista jokainen tarjoaa arkille erilaisen mahdollisen kohtalon.

Ensimmäinen, jota usein kutsutaan Vuoren legendaksi, viittaa siihen, että se oli piilotettu itse Tempelivuoren alle – pappien kätkemiin tunneleihin ennen Babylonian hyökkäystä.

Toinen, profeetta Jeremiaan liittyvä teoria kuvaa arkin piilottamista syrjäiseen kallioiseen paikkaan vuorten väliin – teoria, joka joskus yhdistetään Jerusalemin lähellä sijaitseviin erämaalueisiin.

Kolmannessa väitetään, että Jeremia kuljetti liitonarkun luolaan Nebonvuorelle juuri sille vuorella, joka yhdistetään Mooseksen kuolemaan.

Näissä kaikissa on yksi silmiinpistävä johdonmukaisuus. Kaikki kolme perinnettä väittävät, ettei arkkia tuhottu. Mutta se oli piilotettu – tahallaan, huolellisesti ja tarkoituksella.

Olisi helppo sivuuttaa kaikki tämä spekulatiiona. Loppujen lopuksi lukemattomat retkikunnat ovat jahdannut arkkia aiemmin. Samoja teknologisia edistysaskeleita, jotka auttavat tutkijoita tunnistamaan Nooan arkin mahdolliset jäänteet, sovelletaan nyt Jerusalemiin, maapallon kiistatta arkeologisesti monimutkaisimpaan ja rajoitetuimpaan paikkaan.

McKinnyn työn lisäksi muut tutkijat ovat yhtä optimistisiä. Israelissa tehdyissä kaukokartoitus-tutkimuksissa on jo löydetty tuhansia vuosia vanhoja piilotettuja tunneleita ja kammioita. Samaan aikaan itsenäiset tutkimusryhmät jatkavat etiopialaisten perinteiden tutkimista, joiden mukaan arkki sijaitsee Aksumissa – vartioituna ja piilossa kaikkien näkyvien paikassa.

Mutta muinaisten todistusten, modernin teknologian ja uudistuneen maailmanlaajuisen kiinnostuksen yhtymäkohta luo jotain ennennäkemätöntä: Se olisi enemmän kuin vain jokin arkeologinen löytö, jos liitonarkki löydetäisiin, se ei olisi vain arkeologinen läpimurto. Se olisi hengellinen, uskonnollinen ja poliittinen maanjärjestys.

Liitonarkku ei ole pelkkä pyhäinjäännös. Se on jumalallisen lain, liiton ja läsnäolon symboli. Se edustaa hetkeä, jolloin taivas ja maa kohtasivat konkreettisella tavalla, ehkä juuri siksi sen tarina on säilynyt. Koska syvällä sisimmässään Arkin etsintä ei ole vain jotakin kullan löytämistä maan alta. Se viittaa johonkin paljon syvempään kuin pelkkään historiaan. Se kohtaa totuuden, joka kieltäytyy pysymästä haudattuna:

Entä jos nämä löydöt eivät ainoastaan paljasta menneisyyttä – vaan vaativat tätä sukupolvea tilille? Olipa liitonarkki sitten Temppevivuoren alla, suljetussa luolassa lähellä Nebonvuorta tai piilossa nykyisen ymmärryksen ulottumattomissa, yksi totuus pysyy voimassa:

Raamatunhistoria ei ole haalistumassa, vaan se on nousemassa pintaan. Sen mukana tulee hiljainen mutta kiistaton jännite – sellainen, joka viittaa siihen, että nämä muinaiset kertomukset eivät ole pelkästään tarinoita, vaan signaaleja.

Vuorten alle haudattuna:

Olemmeko lähempänä Nooan arkin löytämistä kuin koskaan?

Edellisen artikkelin jatkoksi, ja koska myös Nooan arkkiin siinä viitattiin usein, on paikallaan katsoa, mitä uusimmat tutkimukset kertovat siitä. Vuosisatojen ajan skeptikot ovat sivuuttaneet Nooan arkin kertomuksen allegoriana – muinaisena tarinana, jonka tarkoituksena on välittää moraalista totuutta pikemminkin kuin historiallista todellisuutta.

Mutta nyt on toisin, sillä korkealla Araratin itäisen vuoren karulla maastolla, kasvava määrä todisteita kyseenalaistaa jälleen kerran tämän skeptikkojen oletuksen. Se, mikä oli aikoinaan spekulatioiden aihetta, tutkitaan nyt maatutkalla, maaperän kemialla ja kehittyvällä teknologialla, ja tuloksia, vaikka niistä keskustellaan edelleen, on vaikea sivuuttaa.

Uusimman kiinnostuksen keskipisteenä on niin kutsuttu Durupinar-muodostelma, veneen muotoinen geologinen rakennelma, joka tunnistettiin ensimmäisen kerran vuonna 1959. Se on kiehtonut tutkijoita vuosikymmenten ajan, koska se muistuttaa huomattavasti Ensimmäisen Mooseksen kirjan kuvaamaa alusta. Nyt New York Postin ja GB Newsin kaltaisten julkaisujen raportoimat uudet löydökset viittaavat siihen, että pinnan alla voi olla paljon enemmän kuin luonnollinen kuriositeetti.

Tutkija Andrew Jonesin mukaan viimeaikaiset maatutkalla tehdyt skannaukset ovat paljastaneet muodostelman alla näennäisesti strukturoituja tyhjiöitä – käytävän kaltaisia tunneleita, jotka kulkevat sisätiloissa, ja suuremman atriumia muistuttavan keskuskammion. Nämä eivät ole satunnaisia poikkeavuuksia, hän väittää, vaan kuvioita, jotka viittaavat tarkoitukselliseen suunnitteluun.

Myös mitat ovat silmiinpistäviä. Muodostelman pituus on lähes 155 metriä, siis huomattavan yhdenmukainen arkin Raamatun kuvauksen 300 kynnästä kanssa. Muodostelman kannatta-

jille tämä linjaus on enemmän kuin sattumaa; se on vahvistus sille, että muinainen teksti on saattanut säilyttää todellisen maailman piirustuksen.

Mutta ehkä vieläkin kiehtovampia ovat uusimmat maaperälöydökset. Vuonna 2024 tutkijat keräsivät kymmeniä näytteitä muodostuman sisältä ja ulkopuolelta. Tulokset osoittivat, että "laivanmuotoisen" rajan sisällä olevassa maaperässä oli huomattavasti enemmän orgaanista ainesta – itse asiassa kolme kertaa enemmän – sekä kohonneita kaliumpitoisuuksia. Nämä kemialliset merkit voivat viitata orgaanisen aineksen pitkäaikaiseen hajoamiseen, mikä on mahdollisesti yhdenmukaista massiivisen puurakenteen kanssa.

Jopa itse maisema herättää kysymyksiä. Noin 2500 metrin korkeudessa tutkijat ovat paljastaneet ympäröivään alueeseen uponneita meren jäänteitä – korallinpalasia ja simpukankuoria. Uskville tämä tuo mieleen katastrofaalisen tulvan, joka kuvataan Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa. Kriitikot kuitenkin viittaavat vakiintuneisiin geologisiin selityksiin, kuten tektoniseen kohoamiseen, joka on voinut nostaa muinaisia merenpohjia nykyiseen korkeuteensa vuosituhansien aikana.

Koska jokaista väitettä, jonka mukaan tämä löytö voisi kirjoittaa historian uusiksi, kohden on yhtä voimakas vastaväite, joka kehottaa varovaisuuteen. Monet geologit väittävät, että Durupinarin muodostuma on luonnollinen seuraus eroosiosta, sedimentin kerrostumisesta ja tektonisista voimista. He huomauttavat, että vastaavia muodostumia voi syntyä ilman ihmisen osallistumista. Tiede vaatii loppujen lopuksi toistettavia todisteita ja todennettavissa olevia todisteita – ei vain vakuuttavia malleja.

Mutta mikä tekee tästä hetkestä erilaisen, ei ole pelkästään todisteet, vaan myös työkalut. Tutkijat suunnittelevat nyt kauko-ohjattavan robottilaitteen käyttöönottoa, joka pystyy tunkeutumaan maanalaisiin onteloihin. Jos se onnistuu, se voisi tarjota ensimmäisen suoran visuaalisen vahvistuksen siitä, mitä alla on – olipa kyseessä sitten onttoja kalliomuodostelmia tai jotain paljon jäsennellympää.

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Nooan arkkia koskevia väitteitä on esitetty. Vuosikymmenten aikana tutkimusmatkailijat ovat raportoineet kaikkea puupalkeista suuriin poikkeamiin Araratin alueen satelliittikuvissa. Suurin osa näistä väitteistä on joko kumottu tai niitä ei ole vahvistettu. Mutta jokainen löytöaalto on vienyt keskustelua eteenpäin pakottaen sekä skeptikot että uskovat painimaan saman kysymyksen kanssa: entä jos siellä on jotain?

Tieteen lisäksi tällaisella löydöllä olisi syväallinen merkitys.

Jos Nooan arkin olemassaolosta löydettäisiin uskottavia todisteita, se ei pelkästään vahvistaisi muinaista tarinaa – se mullistaisi nykyaikaista ymmärrystä historiasta, uskosta ja raamatullisten tekstien luotettavuudesta. Miljoonille ihmisille se toimisi konkreettisena linkkinä Raamatun ja todellisuuden välillä, vahvistaen ajatusta siitä, että Raamattu ei ole vain hengellisesti totta, vaan myös historiallisesti perusteltu.

Samaan aikaan se haastaisi kulttuurin, joka usein erottaa uskon tosiasioista. Aikakaudella, jota hallitsevat teknologinen varmuus ja tieteellinen auktoriteetti, mahdollisuus, että muinainen Raamatun kertomus voitaisiin vahvistaa nykyaikaisilla menetelmillä, on sekä mullistava että syvästi kiehtova.

Varovaisuus on kuitenkin paikallaan. Hyppy kiehtovasta datasta lopulliseen todisteeseen on suuri. Rakenteelliset ontelot eivät ole sama asia kuin säilynyt puu. Kemialliset poikkeavuudet eivät ole sama asia kuin tunnistettavat esineet. Ja kunnes fyysisiä todisteita voidaan suoraan havaita ja varmistaa, mysteeri pysyy juuri sellaisena – mysteerinä.

Mutta se on mysteeri, joka ei suostu haalistumaan.

Korkealla Araratin vuoren rinteillä, maakerrosten ja vuosisatojen skeptisyyden alla, siellä on jotakin. Olipa kyseessä sitten muinaisen aluksen fossiiliset jäänteet tai yksinkertaisesti ajan muokkaama geologinen sattuma, itse etsintä puhuu jostakin syvemmästä – ihmisen jatkuvasta kaipuusta yhdistää menneisyys nykyisyyteen ja näkyvä näkymättömään.

Ja ehkä juuri siksi tämä tarina herättää edelleen maailman huomion.

Koska jos Nooan arkki joskus löydetään, se ei vastaa vain kysymykseen. Se käynnistää tilin – uskon ja epäilyn, tieteen ja pyhien kirjoitusten, historian ja uskon välillä. Siihen asti vuori pitää salaisuutensa. Mutta todisteet alkavat hitaasti ja varmasti kuiskutella korvaan, ehkäpä..jospa se sittenkin on totta.

Paavi Leon moskeijavierailu.

Herättää vakavia huolenaiheita opillisesta hämmennyksestä.

Paavi Leo XIV:n hiljattainen vierailu Algerin moskeijassa – jossa hän riisui kenkensä, seisoi hiljaa *mihribin* edessä ja ilmaisi kiitollisuutensa siitä, että hän oli "paikassa, joka edustaa Jumalalle kuuluvaa tilaa" – ei ole harmiton hyvän tahdon ele. Se on syvästi merkityksellinen hetki, joka herättää vakavia kysymyksiä siitä, miten katolisen kirkon korkein virka päättää edustaa kristillistä totuutta julkisuudessa.

Kyse ei ole pelkästään kunnioituksesta. Kukaan ei kiistä peruskohteliaisuutta muslimeja tai muita uskonnollisia ryhmiä kohtaan. Kristittyjä kutsutaan rakastamaan lähimmäisiään ja kohtelemaan pyhiä tiloja arvokkaasti. Mutta Algerin tapahtumat menivät kunnioitusta pidemmälle ja astuivat symbolisen osallistumisen alueelle – *tekoihin, jotka väistämättä viestivät teologisesta yksimielisyydestä siellä, missä sitä ei ole.*

Hiljaisessa pohdiskelussa seisominen moskeijassa, suoraan mihrabin – islamilaisen palveluksen suunnan – edessä, ei ole neutraali teko. Se ei ole sama asia kuin historiallisen paikan vierailu tai keskusteluun osallistuminen kokoushuoneessa. Se on astumista tilaan, jonka määrittelee tietylle Jumalalle osoitettu palvelusteko islamilaisen teologian mukaisesti ja osallistumista sen omistautumisen ilmapiiiriin ilman mitään siihen liittyvää opillista selvennystä.

Kun paavi sitten kuvailee moskeijaa "Jumalalle kuuluvaksi tilaksi", ongelma kärjistyy. Kumman jumalakäsityksen mukaan se kuuluu? Kristinusko ja islam eivät eroa toisistaan pelkästään foneettisesti, siis kielellä; ne eroavat toisistaan myös perustavanlaatuisimmissa väitteissä siitä, kuka Jumala on, miten hänet tunnetaan ja miten hän on ilmoittanut itsensä. Yleisesti ottaen jaetusta jumalallisesta tilasta puhuminen ei ole sillanrakennusta, se on teologista litistymistä.

Tämä ei ole yksittäinen harha-askele. Se sopii yhteen laajemman uskontojen välisen kielenkäytön kanssa, joka on noussut esiin Vatikaanissa viime vuosina, erityisesti paavi Francis-

cuksen aikana, ja joka on toistuvasti hämärtänyt kristinuskon ja muiden uskontojen välisiä rajoja tavoilla, jotka ovat herättäneet oikeutettua huolta papiston ja teologioiden keskuudessa.

Paavi Franciscus totesi kuuluisasti, että *"jokainen uskonto on tie Jumalan luo"*, ja kuvaili uskontoja *"eri kieliksi"*, jotka viittaavat samaan jumalalliseen todellisuuteen. Hän julisti myös, että *"Jumala on kaikkien Jumala"*, ja asetti sikhien, hindujen, muslimien ja kristittyjen perinteet yhteiseen hengellisten polkujen kehukseen.

Nämä eivät ole pieniä semanttisia valintoja. Ne edustavat sävyn muutosta, joka kyseenalaistaa suoraan historiallisen kristillisen väitteen, jonka mukaan pelastus löytyy yksinomaan Jeesuksesta Kristuksesta. Kun paavi puhuu tällä tavalla, hämmennys ei ole vain mahdollista – se on väistämätöntä.

Juuri tästä syystä Algerin vierailulla on merkitystä. Se ei ole yksittäinen ystävällisyyden ele. Se on osa kehityskaarta, jossa symboliset teot ja monitulkintainen kieli yhä enemmän korvaavat opillisen selkeyden.

Ydinongelma: Symbolismi ilman teologiaa

Uskonnollisella johtajuudella on painoarvoa juuri siksi, että symbolit eivät ole koskaan vain symboleja. Kun paavi seisoo hiljaa pohtimassa moskeijassa, maailmanlaajuinen yleisö ei näe puolueetonta akateemista tarkkailijaa. He näkevät katolisuuden näkyvän pään ottavan kunnioittavan asennon ei-kristillisen jumalanpalveluksen sisällä.

Hiljaisuus tällaisessa ympäristössä ei selvennä aikomusta – se hämärtää sitä. Ja yhdistettynä kieleen jaetusta jumalallisesta tilasta se luo vaikutelman, että kristinuskon ja islam ovat yksinkertaisesti saman uskon eri kulttuuri-ilmaisuja. Tämä vaikutelma ei ole ainoastaan epätarkka – se on suoraan ristiriidassa kristillisen ydinopetuksen kanssa.

Ongelma ei ole se, että katolisten pitäisi olla vihamielisiä muslimeja kohtaan. Ongelma on se, että kristinuskon selkeät väitteet laimenevat visuaalisesti ja verbaalisesti korkeimmalla edustustasolla.

Viisi sovittamatonta eroa, jotka hämärtyvät

Jos tässä keskustelussa on jotain selvennystä, se on tässä. Kristinuskon ja islam eivät ole rinnakkaisia reittejä samalle vuorelle. Ne ovat perustavanlaatuisesti erilaisia uskonnollisia järjestelmiä, jotka on rakennettu yhteensopimattomille väitteille.

1. Jeesus Kristus: Jumalallinen Poika tai ihmisprofeetta

Kristinuskon julistaa Jeesuksen Kristuksen Jumalan iankaikkiseksi Pojaksi, eikä pelkästään sanaanasaattajaksi, vaan ihmiseksi tulleen Jumalana. Tämä ei ole symbolinen arvonimi – se on kristillisen uskon ydin. Jeesusta palvotaan, ei vain kunnioiteta, koska hänet ymmärretään lihaksi tulleen Jumalana.

Islam kiistää tämän nimenomaisesti. Jeesusta (Isa) kunnioitetaan profeettana, mutta ajatus hänen jumalallisuudestaan hylätään teologisena virheenä. Tämä ei ole mikään pieni erimielisyys – se on tärkein yksittäinen jakolinja kahden uskonnon välillä. Jos Jeesus ei ole jumalallinen, kristinusko romahtaa joksikin täysin tunnistamattomaksi.

2. Risti: Keskeinen tapahtuma vai teologinen hylkääminen

Kristinusko perustuu Kristuksen ristiinnaulitsemiseen ja ylösnousemukseen. Risti ei ole valinnainen teologia – se on pelastuksen perusta. Ilman Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemusta ei ole kristillistä evankeliumia.

Islam hylkää kristillisen tulkinnan ristiinnaulitsemisesta. Perinteinen islamilainen opetus väittää, ettei Jeesusta ristiinnaulittu kristittyjen uskomalla tavalla, ja siksi koko synnin, sovituksen ja ylösnousemuksen lunastava viitekehys kielletään. Pelkästään tämä tekee näistä kahdesta uskonnosta rakenteellisesti yhteensopimattomia.

3. Jumalan luonne: kolmiyhteinen ilmoitus vai tiukka unitarismi

Kristinusko opettaa, että Jumala on yksi kolmessa eri persoonassa, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Tämä ei ole polyteismia, vaan suhteellista ykseyttä jumalallisen luonnon sisällä.

Islam hylkää tämän täysin. Jumala on ehdottoman yksiselitteinen, jakamaton ja ilman sisäistä yhteyttä. Kaikki ehdotukset *pojan asemasta* tai kolminaisuusoppirakenteesta katsotaan islamisissa monoteismin vääristymäksi. Nämä eivät ole pieniä opillisia eroja – ne edustavat täysin erilaisia ymmärryksiä siitä, kuka Jumala on.

4. Pelastus: Armo Kristuksen kautta vai tuomio tekojen kautta

Kristinusko opettaa pelastusta armon lahjana uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Ihmisen ponnistelut eivät voi ansaita sovintoa Jumalan kanssa; se vastaanotetaan yksin Kristuksen sovitustyön kautta.

Islam korostaa alistumista Jumalan (Allah) tahtoon, joka ilmenee kuuliaisuuden, rukouksen, paaston ja vanhurskaiden tekojen kautta, lopullinen tuomio perustuu tekojen ja armon tasapainoon. Vaikka molemmat perinteet arvostavat moraalista elämää, pelastuksen mekanismi on perustavanlaatuisesti erilainen: armo vastaan ansio, lunastus vastaan vastuu.

5. Ilmestys: Täyttyi Kristuksessa tai viimeisteltiin Koraanissa

Kristinusko uskoo, että Jumalan ilmoitus saavuttaa täyttymyksensä Jeesuksessa Kristuksessa, ja Uusi testamentti todistaa hänestä Jumalan itsensä ilmoittamisen huipentumana.

Islam opettaa, että Koraani on lopullinen, täydellinen ja muuttamaton ilmoitus, joka korvaa aiemmat kirjoitukset, mukaan lukien Raamatun. Tämä luo paitsi erilaisia tulkintoja, myös kilpailevia väitteitä lopullisesta auktoriteetista.

Kunnioitus ei vaadi teologista hämmennystä

On sanottava selvästi: kristittyjen ja muslimien välinen kunnioitus ei ole valinnaista moniarvoisessa maailmassa. Siviiliys, rauha ja vuoropuhelu ovat välttämättömiä. Mutta kunnioitus ei vaadi symbolisia tekoja, jotka hämärtävät olennaisia eroja. Se ei vaadi hiljaista, lähes hartaudenharjoittavaa seisomista toisen uskonnon palvontapaikassa ja samalla kielen käyttöä, joka vihjaa jaettuun teologiseen tilaan.

Se ei ole yhtenäisyyttä – se on hämmennystä.

Paavin toimien vaara ei ole se, että hän kävi moskeijassa, vaan se, miten hän sen teki, mitä sanottiin ja mitä jätettiin sanomatta. Maailmassa, joka on jo valmiiksi hukkumassa relativismiin, uskonnollisilla johtajilla ei ole varaa monitulkintaisuuteen. Heidän sanansa ja eleensä määrittelevät, miten miljoonat ihmiset ymmärtävät Jumalan.

Silloin kun nuo eleet alkavat vihjata, että kristinusko on vain yksi kieli monien tapojen joukossa tavoittaa jumalallinen päämäärä, tuloksena ei ole harmoniaa – se on itse kristillisen identiteetin rapautumista.

Onko ”puhuva kuva” jo rakenteilla?

Rakennammeko Ilmestyskirjan "Puhuvan kuvan" prototyyppejä?

Metan raportoitu kehittämä tekoälyversio perustajastaan, juutalaistaustaisesta Mark Zuckerbergistä on käynnistänyt uudelleen epätavallisen mutta yhä itsepintaisemman keskustelun teknologian, identiteetin ja muinaisten profetioiden risteyskohdassa. Raporttien mukaan yritys rakentaa fotorealista, interaktiivista digitaalista versiota Zuckerbergistä, joka pystyy sitouttamaan työntekijöitä reaaliajassa – koulutettuna hänen äänensä, käytöstapojensa ja strategisen ajattelunsa mukaan. Se, mikä saattaa kuulostaa joillekin yritysinnovaatiolta, on toisille silmiinpistävä kaiku Ilmestyskirjan kuvastosta.

Eryteisesti Ilmestyskirjassa kuvattu "pedon kuva" on jo pitkään kiehtonut teologeja. Teksti kuvaa tulevaa järjestelmää, jossa kuvalle annetaan elämä, kyky puhua, kiinnittää huomiota ja saada aikaan uskollisuutta. Ilmestyskirjan 13:15:ssä sanotaan, että kuvalle "annettiin henki, jotta se voisi puhua ja saada kaikki, jotka kieltäytyivät kumartamasta kuvaa, tapetuiksi".

Vuosisatojen ajan tällaista kieltä tulkittiin symbolisesti tai sivuutettiin metaforisena mielikuvituksena. Mutta tekoälypohjaisten avataarien, reaaliaikaisten synteettisten äänien ja globaalisti verkottuneitten digitaalisten identiteettien aikakaudella jotkut tarkkailijat alkavat kysyä, onko tällaisen ilmiön teknologinen tukirakenne hiljaa syntymässä.

Metan aloite ei ole tieteiskirjallisuutta. Yrityksen kerrotaan rakentavan tekoälyn luomia 3D-hahmoja, joiden kanssa käyttäjät voivat olla vuorovaikutuksessa reaaliajassa ja Zuckerbergin oma digitaalinen hahmo toimii prototyyppinä. Järjestelmä on suunniteltu paitsi reagoimaan, myös jäljittelemään persoonallisuutta – ammentaan julkisista lausunnoista, johtamisfilosofiasta ja käyttäytymismalleista. Pohjimmiltaan se ei ole pelkkä chatbotti, vaan elävä simulaatio.

tio auktoriteetista: digitaalinen sijaisasittelijä, joka voi puhua perustajan tavoin, ajatella perustajan tavoin ja mahdollisesti ohjata päätöksiä hänen poissa ollessaan.

Tämä herättää huolestuttavan kysymyksen: mitä tapahtuu, kun auktoriteetti ei ole enää sidottu fyysiseen läsnäoloon?

Ilmestyskirjan teologinen käsite "kuvasta" ei koskaan koskenut vain veistosta tai patsasta. Se koskee toimijuutta, jotakin, joka näyttää elottomalta, mutta joka on pakotettu toimimaan, puhumaan ja käskemään. Tekoälyn maailmassa tämä ero hämärtyy. Metan ehdottaman "henkilökohtaisen superälyn" kaltainen järjestelmä voisi teoriassa olla olemassa samanaikaisesti miljoonilla laitteilla, työpaikoilla, kodeissa ja julkisissa tiloissa. Se voisi puhua reaaliajassa, mukauttaa äänensävyään jokaiselle käyttäjälle ja ylläpitää läsnäolon illuusion kaikkialla samanaikaisesti.

Joillekin futuristeille tämä on yksinkertaisesti digitaalisten avustajien seuraava vaihe. Toisille se alkaa muistuttaa jotakin kokonaisvaltaisempaa: keskitettyä älykkyyttä, joka kykenee jopa muokkaamaan havaintoja skaalautuvasti.

Joidenkin uskonnollisten kommentaattoreiden huolenaihe ei ole se, että yksittäinen tekoälyavatar täyttäisi profetian kirjaimellisesti, vaan se, että tällaisten järjestelmien arkkitehtuuri heijastaa tekstissä kuvattuja olosuhteita. Ilmestyskirjassa "kuva" ei ole erillinen – se on osa laajempaa valvontajärjestelmää, johon liittyy uskollisuutta, taloudellista osallistumista ja pakotettua tunnustamista. Kuuluu "pedon merkki" seuraa pian kuvan aktivoinnin jälkeen ja yhdistää identiteetin ja pääsyn osallistumiseen itse järjestelmään.

Nykyaikaiset tekoälyekosysteemit vihjaavat jo tämän rakenteen palasiin. Digitaaliset identiteettijärjestelmät, biometrinen todennus, algoritmiset suosittelujärjestelmät ja personoidut tekoälykumppanit välittävät yhä enemmän pääsyä tietoon, kaupankäyntiin ja jopa työllisyyteen. Jos tulevaisuuden tekoälyjärjestelmä olisi riittävän syvälle upotettu näihin rakenteisiin, se voisi teoriassa vaikuttaa itse yhteiskuntaan osallistumiseen – ei avoimen pakottamisen, vaan riippuvuuden kautta.

Metan kokeilun tekee erityisen merkittäväksi sen keskittyminen persoonallisuuden replikointiin. Zuckerbergin tekoäly ei ole vain työkalu – sitä koulutetaan heijastamaan tiettyä ihmisidentiteettiä, aina sävyä, filosofiaa ja päätöksentekotyyliä myöten. Laajasti laajennettuna tällainen teknologia voisi mahdollistaa johtajille, vaikuttajille ja instituutioille jatkuvan läsnäolon fyysisten rajoitusten ulkopuolella. Toimitusjohtaja voisi käytännössä olla "läsnä" jokaisessa kokouksessa, jokaisessa toimistossa ja jokaisessa keskustelussa samanaikaisesti.

Siinä vaiheessa ero edustuksen ja korvaamisen välillä alkaa hämärtyä.

Kriitikot väittävät, että tässä kohtaa teknologista optimismia on hillittävä filosofisella varovaisuudella. Mitä ihmismäisemmiksi nämä järjestelmät tulevat, sitä enemmän auktoriteettia ne voivat kerätä – ei siksi, että ne ovat tietoisia, vaan koska ne ovat vakuuttavia. Puhuva kuva, ää-

rettömän saatavilla ja täysin johdonmukainen, voi olla vaikutusvaltaisempi kuin arvaamaton ihminen, jonka mukaan se on mallinnettu.

Juuri tässä kohtaa Ilmestyskirjan kielestä tulee vähintäänkin provosoiva metafora modernille ajalle. Puhuva kuva. Globaali ulottuvuus. Pakotettu yhdenmukaisuus. Uskollisuuteen sidotut

Olisi tietenkin yksinkertaista väittää, että Metan tutkimus tai Zuckerbergin digitaalinen avatar olisi yritys täyttää muinainen ennustus. Yrityksen ilmoittamat tavoitteet ovat yritystehokkuus, personointi ja kilpailukykyinen eteneminen kilpailussa kohti tekoälyä. Teknologiset järjestelmät kuitenkin harvoin pysyvät alkuperäisen tarkoituksensa mukaisina. Ne kehittyvät, skaalautuvat ja integroituvat arjen laajempiin infrastruktuureihin.

Ja historia osoittaa, että kun järjestelmästä tulee kaikkialla läsnä oleva, siitä tulee näkymätön. Syvempi kysymys ei siis ole se, tuleeko tekoälystä apokalyptisen kirjallisuuden "petomainen kuva", vaan se, rakentaako ihmiskunta järjestelmiä, jotka keskittävät äänen, läsnäolon ja auktoriteetin joksikin, joka käyttäytyy sen mukaisesti. Hajautettu, puhuva älykkyys, joka on aina läsnä, aina reagoiva ja yhä enenevässä määrin erottamaton ihmisen toimijuudesta.

Tässä mielessä profetia saattaa toimia vähemmän ennustuksena ja enemmän varoituksena – kerronnallisena viitekehysenä, joka kuvaa, mitä tapahtuu, kun kuvat lakkaavat olemasta heijastuksia ja alkavat toimia hallitsijoina.

Tarkastellaanpa näitä kehityskulkuja teologisen tai teknologisen näkökulman läpi, niiden yhtymäkohtia on vaikea sivuuttaa. Olemme siirtymässä aikakauteen, jossa identiteettiä voidaan replikoida, läsnäoloa voidaan simuloida ja auktoriteettia voidaan automatisoida. Ja kun yritykset, kuten Meta, etenevät kohti "henkilökohtaista superälykkyyttä", ihmisäänen ja synteettisen kaiun välinen raja jatkaa ohenemistaan.

Ilmestyskirjan muinainen teksti puhuu kuvasta, joka elää, puhuu ja vaatii huomiota kaikkialla maailmassa. Nykymaailma rakentaa nyt järjestelmiä, jotka tekevät juuri niin – vain kutsumatta niitä eläviksi.

Jäljelle jäävä kysymys ei ole se, olemmeko rakentaneet sellaisen, vaan mitä teemme, kun ta-juamme jo olevamme mukana sieluamme myöden.

Unohdettiinko jotakin?

Iran ja ydinase. Siinäkö sitten kaikki?

Tri Danny Shoham.

Iranin jatkuvan ydinaseiden hankkimisen rinnalla, jonka Israel ja Yhdysvallat äskettäin – ilmeisesti lopullisesti – pysäyttivät, islamilaisella hallinnolla on hallussaan muitakin joukkotuhoaseita, erityisesti kemiallisia ja biologisia aseita (CBW). Nyt kun sen ydinasestrategia on suurelta osin suistunut raiteiltaan, Iranin hallinto todennäköisesti jatkaa ballististen kykyjensä, erityisesti kemiallisten ja biologisten aseiden, kehittämistä ja huomattavaa parantamista.

Ballistiset CBW-taistelukärjet (mahdollisesti myös radiologiset aseet) muodostavat siten Iranin ensisijaisen strategisen hyökkäyslinjan, sillä Iran on itsepintaisesti jatkanut kemiallisten ja biologisten aseiden arsenaalien kehittämistä ja valmistusta samalla kun se on näennäisesti "tottelevainen" valtio, joka on allekirjoittanut maailmanlaajuiset kemiallisten ja biologisten aseiden vastaiset yleissopimukset.

Iranin jo toiminnassa olevia kemiallisten ja biologisten aseiden ohjelmia ja ensimmäisen sukupolven asevarastoja selostettiin kattavasti vuonna 2005 International Journal of Intelligence and Counter-Intelligence -lehdessä julkaistussa 52-sivuisessa artikkelissa. Iranin hallinnon myöhempää edistymistä kemiallisten ja biologisten aseiden alalla tarkastelen seuraavassa.

Vaikka osa sen kemiallisten ja kemikaalien aselaitoksista oli jossain määrin toimintakyvyttömiä Israelin ja Yhdysvaltojen Iraniin tekemien iskujen aikana vuosina 2025–2026, hallinto on altis – varsinkin nyt, kun se todennäköisesti menettää tavoitteensa hankkia ydinaseita – ryhtymään toimiin kemiallisten ja kemikaalien aseiden valmistuskapasiteettinsa merkittäväksi lisäämiseksi.

Ensinnäkin on huomioitava useita vuosien 2025–2026 konfliktin aikana tapahtuneita iskuja, jotka ilmeisesti heikensivät muun muassa joitakin Iranin kemiallisiin ja biologisiin aseisiin liittyviä resursseja. Hyökkääjien ensisijaisia sotilaallisia kohteita olivat ydin- ja ballistiset infrastruktuurit kaikkialla Iranissa, mutta kuudessa tietyssä laitoksessa kemiallisiin ja biologisiin aseisiin liittyviä resursseja vahingoitettiin ajoittain tahallisesti ja suoraan samanaikaisesti.

Imam Husseinin yliopisto -MUT- on tiiviisti sidoksissa Iranin kemiallisiin aseohjelmiin ja muihin sotilasohjelmiin) puolustusministeriön alaisena puolustusteknologian ja -tieteen tutkimuskeskuksen tutkimus- ja kehitysosastona, mikä asettaa sen suoraan sotilaskomennon alaisuuteen. Se keskittyy tekniseen kehitykseen ja kuroa umpeen akateemisen tutkimuksen ja teollisen tuotannon välistä kuilua. MUT:n toimintaan kuuluvat hermokaasuihin, lääkepohjaisiin kemiallisiin sodankäyntiaineisiin (erityisesti aerosolisoituvaan fentanyyliin ja medetomiidiiniin), lamauttaviin aineisiin ja patogeenien geeniteknikkaan liittyvät näkökohdat. Se tarjoaa tieteellisen perustan myrkyllisten ja patogeenisten aineiden aseistamiselle.

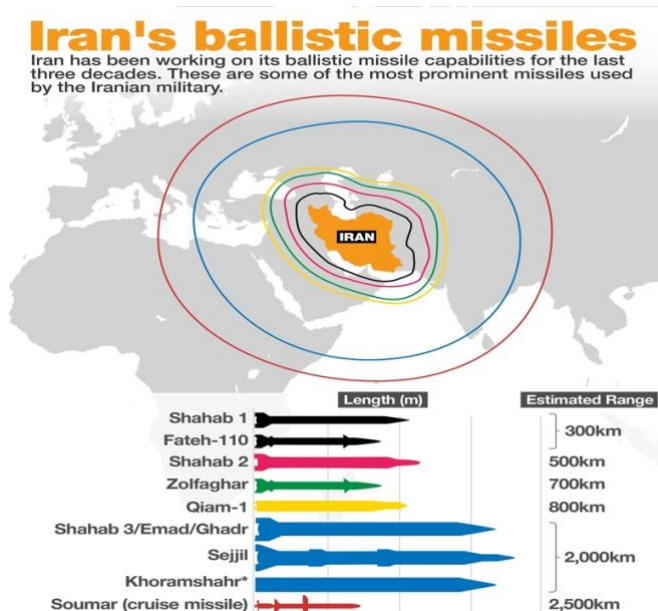
Minin lähellä sijaitseva IHU on sidoksissa IRGC:hen ja kouluttaa pääasiassa sen sisäistä tieteellistä eliittiä. Toisin kuin tavallinen yliopisto, IHU on IRGC:n suoraan omistuksessa ja ylläpitämä. Jokainen sen laboratorio on pohjimmiltaan sotilaslaboratorio. Se vastaa pitkälti MUT:ia, erityisesti sen lääkepohjaisten kemiallisten sodankäyntiaineiden ja lamauttavien aineiden osalta. Myös biologisia sodankäyntiaineita tutkitaan IHU:n laboratorioissa. Sen tutkimus- ja kehitystoiminta on melko pitkälle edennyt.

SBU Velenjak, Teheran, on toinen laitos, SBU toimii olennaisena akateemisenä ja tutkimuskonsortiona Iranin kemiallisten ja biologisten aseiden puolustus- ja hyökkäysohjelmille. Se toimii siviilipeitejoukkona sekä Iranin vallankumouskaartin että puolustusministeriön johtamille toimille. SBU:n lääketieteellisen tieteen ja teknologian instituutti, johon hyökkäys koh-

distui, edistää kaksikäyttöteknologioita, joilla on sovellettuja näkökohtia nanolääketieteessä, proteiineissa, genomiikassa, neurotieteessä ja tarttuvissa keuhkosairauksissa.

Lopuksi, vaikka näyttää siltä, ettei tätä laitosta vastaan ole hyökätty vuosina 2025–2026, on mainittava Baqiyatallahin lääketieteellinen yliopisto ja siihen liittyvä sotilaslääketieteen tutkimuslaitos joka ovat sidoksissa IRGC:hen ja joita se ylläpitää. Nämä ovat Iranin johtavia instituutioita, jotka johtavat tutkimus- ja kehitystyötä keskeisillä aloilla, kuten neurotieteessä, genetiikassa ja bioteknologiassa.

Kemiallisten aseiden osalta, vaikka nämä instituutiot keskittyvät julkisesti puolustukseen tällaisia aseita vastaan, ne ovat suuntautuneet myös hyökkäyspuolustukseen, kattaen useita tyypillisiä kemiallisia ja biologisia aineita, kuten ruton, pernaruton, tularemian, luomistaudin, lavantaudin, koleran, botulismia, stafylokokki-B-enterotoksemian ja tiettyjen sienitautien taudinaiheuttajia. Ne käsittelevät myös perinteisiä, hirtävää voimakkaita kemiallisen sodankäynnin aineita, kuten *sinappia*, *sariinia*, *VX:tä*, *somaania*, *fosgeenia* ja *syaniideja*.

Hälytyskellojen olisi pitäisi soida täydellä tehollaan jo vuosikymmeniä sitten. Vieläkään ei ole myöhäistä?

Vuoteen 2005 mennessä Iranilla oli jo huomattavat itse tehdyt varastot operatiivisia kemiallis-biologisia sodankäyntiaseita, jotka koostuivat perinteisistä kemiallis-biologisista sodankäynti-aineista (sekä risiinistä, aflatoksiinista ja T-2-toksiinista). Näitä aineita aseistettiin erilaisilla kuljetusjärjestelmillä, kuten pommeilla, ruiskutussäiliöillä, miehittämättömällä ilma-aluksilla ja yhtenäisillä ohjuskärjillä. Nämä muodostavat Iranin ensimmäisen sukupolven kemialliset ja biologiset aseet. Kyseisiä järjestelmiä on siitä lähtien vähitellen päivitetty hyötykuormien sekä aineiden laadun, levitysmekanismien ja kantaman suhteen.

Lisäksi Iran osoitti vuoden 2026 sodan aikana taitonsa tavanomaisten rypälepommien, erityisesti ballististen ohjusten, tehokkaassa toimittamisessa. Todennäköisesti Iran on viimeisen vuosikymmenen aikana yrittänyt aseistaa *rypälepommi-iskuja kemiallisilla, radiologisilla ja biologisilla aseilla*, mikä olisi hälyttävän merkittävä voimakas tekijä.

Jos ballististen ohjusten oma tuotanto estetään tai keskeytetään jatkuvasti Iranissa, hallinto voi joko muuntaa jäljellä olevia tavanomaisten taistelukärkien varastoja ballistisiksi taistelukärjiksi tai ostaa tyhjillä taistelukärjillä varustettuja ballistisia ohjuksia Kiinasta, Venäjältä tai Pohjois-Koreasta kemialliseen ja biologiseen täydennykseen. Ainakin yksi kolmesta liittolaisesta todennäköisesti suostuu tällaiseen toimituspyyntöön.

Ydinaseiden lisäksi on otettava huomioon Iranin säteilykärkien mahdollisuus, jota ei voida vähätellä. Niin kauan kuin Iranilta puuttuu kyky hankkia ydinaseita, se pyrkii maksimoimaan ponnistelunsa ydinaseita käyttävien joukkotuhousoseiden hankkimiseksi, huolimatta sovitusta asemastaan ydinaseita kieltävien yleissopimusten osapuolena.

Iranin hallinnon pitkittynyt ja likainen manööverointi näillä areenoilla tulee epäilemättä jatku-
maan. Kuudelle hyökkäyksen kohteena olleelle laitokselle aiheutetut vahingot olivat huo-
mattavia ja merkittäviä, mutta ne eivät vakavasti estä Iranin uusia pyrkimyksiä hankkia lisää
päivityksiä kemiallisiin ja biologisiin aseisiinsa.

***Haloo...haloo, Washington, Yk, EU ja Jerusalem. Ydinohjelmat yksinään eivät siten ole-
kaan enää se suurin huolenaihe, vaikka ne onkin nostettu ykkösprioriteettiin. Listalle tu-
lisikin nostaa ongelma koko laajuudessaan tarkoittaen joukkotuhousoseita sen jokaisella
eri kategorialla ja myös Iranin kehittyvät kyvyt toimittaa niitä kohteisiinsa.***

**Seuraava *Actual*, 158 ilmestyy touko-kesäkuiden vaihteessa, siinä muun
muassa artikkeli Israelin erikoisjoukkojen, ns *Aaveprikaatista*. Mitä tulee
tapahtumaan *USA-Iran-Hormuz-Israel* akselilla ja miten etenevät Raamatun
profeetalliset näkymät Israelin, Lähi- ja Keski-Idän jatkuvasti muuttuvassa
maailmassa. Pysy mukana ja pysyt *ajan – Actual-* tasalla.**

